

да усѣтж къмъ какво нишожество се е била приковала душата ми. Сега тя се пробужда, като орелъ, и трѣпва крилѣ и ги расперва, и като него волно, свободно хвърчи въ безконечното пространство... Болко съмъ щастливъ, охъ!

И Кандовъ продължи да върви задълбанъ въ тия освѣжителни размишления. Той усѣщаше, че едно тѣжко брѣме се свали отъ рамената му. Сега той се усмихваше побѣдоносно. Той се усмихваше и чудѣше какъ жалко, какъ глухо се свърши тая борба въ душата му! Той исхвърли изъ нея Рада, както нѣкой исхвърля изъ прозореца си непотрѣбенъ черепъ отъ разбита паница... Радиный образъ стоеше така далеко, така далекр въ мъглявата безконечность, блѣденъ, безжизненъ и облаченъ, като развѣнъ, при внезапно пробуждение, сънь. Той се почувствова окопитенъ и новъ; сега, булото надяж отъ очитѣ му, и виждаше явно, и познаваше всичко, и се интересуваше отъ онова, което го окръжаваше, и земаше участие въ дребнитѣ интереси на живота. Той поздрави привѣтливо, като никога, ония, които го срѣшнахж, разговори се съ Павлаки Недевъ за гюла му, распита го каква бѣше ланската цѣна и колко маскала мисли да искара тая година; купи си половина ока череша отъ една бакалница и се завръщаше веселъ у дома си.

Той се завръщаше веселъ, като че иде отъ свадба, а не отъ погребение.

Като минаваше край зида на една градина, единъ дъждъ отъ бѣли листенца, като маргаритъ, посипа главата му.

Той вдигна очи и видѣ, че това бѣше цвѣтъ отъ сливата, която бѣ надвѣсила клони надъ улицата. Цвѣтътъ се ронѣше отъ едно клонче, на което играяхж двѣ врабчета и се цалувахж съ човкитѣ си...

Кандовъ останж вкамъненъ!

Всичкото му краснорѣчие и философия исчезнахж, като димъ прѣдъ видѣтъ на тая любовна сцена...